

Scenrecensioner

Dragkungarna girar snett efter superstart

Text: Oline Stig

Publicerad 22 januari 2011 14.16 Uppdaterad 23 januari 2011 13.28

Scenrecensioner.

”Subtales” börjar helt suveränt.

En dubbelsäng med kromad gavel mitt på scenen. Projicerade bilder av en snårig skog på väggarna. Det rör sig under täcket i sängen, rummet fylls av rök, personerna i sängen kommer upp med hjälmar och gevär, rör sig ryckigt i rummet, siktar på varandra och viftar med röda fanor till dramatisk musik. Om man inte vet något om den nordiska gruppen Subfrau väntar man sig nog något tämligen seriöst. På patetikens gräns.

Tills en av kvinnorna drar av sig hjälmen och utbrister att hon är trött på att leka finska vinterkriget. Och krigarna visar sig vara fyra dragkings: tvekönade slampor med svullna biceps, nätunderbyxor och glittrande turbaner.

I nästa scen framför de en ljuvlig och bittert ironisk aria om feminism – som övergår i en hyllning till Moa Martinson. Det är vältajmat, kul och mångtydigt: klackarna i taket.

Gruppen Subfrau bildades för tio år sedan på Teaterhögskolan i Helsingfors av nio kvinnliga skådespelare från olika länder i Norden. Sedan dess har de bland annat gjort ”Svensexa för Dick”, ”This is not my body” och ”Pretty Subfrau”. En dragking är, om någon undrar, motsatsen till en dragqueen, alltså en kvinna som klär ut sig till man.

Jubileumsföreställningen ”Subtales – arior från medelklassen” är baserad på gruppens eget material. Alla nio kvinnor har bidragit med texter om vad det innebär att leva i det tillsynes jämställda Norden.

Om föreställningen hade hållit samma nivå timmen igenom hade det kunnat bli en sällsynt underhållande teaterupplevelse. Men dessvärre tappar den fart och girar snett och blir istället en sällsynt ojämn upplevelse. Vissa ögonblick är den snudd på genial och i nästa stund påminner den mig om skolans roliga timma med effekter och lustiga kostymer – när de som uppträdde alltid hade mer kul än vi som såg på. De mer personliga och allvarliga texterna bränner till ibland men faller lika ofta platt. Det är svårt att bli klok på vad de vill säga, mängden av teman tar ut varandra: anorexi, skilsmässor, sopsortering, delad vårdnad etcetera. Mäns och kvinnors perspektiv korsas och blandas.

Humor är förstås smaksak, många vrider sig av skratt när de fyra kvinnorna dansar i manliga kroppsstrumpor med dinglande snoppar eller hoppar i sängen med Stålmännendräkter. Sorry, jag

tycker inte det är kul.

Sedan händer en märklig sak. Plötsligt ligger det en man på scenen, platt på mage. Några scenarbetare skyndar fram och tar tag i honom. På vägen ut gormar han att han är skådespelare och bara ville bidra lite. "Show some respect!" De fyra dragkungarna står i frysta positioner på scenen. Jag undrar om incidenten är en del av föreställningen. Men flickan i garderoben övertygar mig efteråt om att det faktiskt var en dåre i publiken. I så fall sköttes det snyggt av Subfrau.

Men det är talande, inte bara för den ojämna pjäsen utan också för samhällsklimatet i stort, att det inte är jämställdhet och feminism som diskuteras i foajén efter föreställningen, utan den galne mannen som olovligen tog plats på scen.

FAKTA/Subtales – arior från medelklassen

Malmö stadsteater, Intiman

Regi: Ellen Nyman

Scenografi, kostym och projektioner: Sissel Romme-Christensen

Musik: Henrik Rambe

Ljus: Carina Persson

Medverkande: Anna Anderson, Ida Løken, Lotten Roos. Den fjärde rollen alterneras av Sofia

Törnqvist, Maria Pálsdóttir och Marika Salomaa-Kivelä

Större eller mindre text

Rekommendera

7 personer rekommenderar detta. Bli den första bland dina vänner.

1